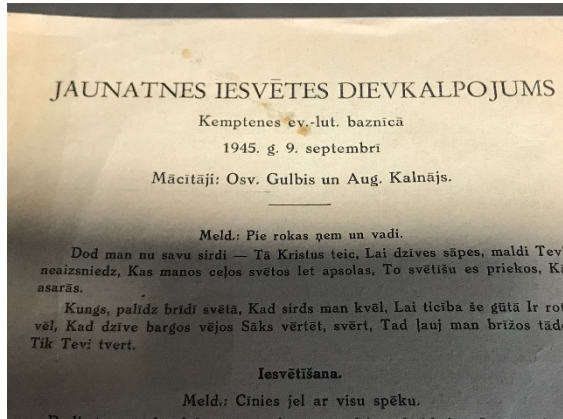


“Redzi, sējējs izgāja sēt.” (Mt 13:2). Dažādi sējēji un Dieva svētītā raža.

1945. gada 9. septembrī divi sējēji iegāja Kemptenes ev. lut. baznīcā. Iedomājos, ka viņi ieradās pirms jauniešiem, kuriem todien bija paredzētas iesvētības. Noteikti abi Dieva kalpi māc. Osvalds Gulbis un māc. Augusts Kalnājs, iesvētāmo sirdīs bija sējuši Dieva vārda sēklas. Skaidrs, ka lūgšanās atskanēja pateicība Dievam, jo tieši pirms nedēļas, 2. septembrī, Japāna padevās un II. Pasaules karš beidzās, kaut tā sekas ilgi vēl ietekmēja neskaitāmas dzīves.



Kuņus tekstus Dieva vārda sējēji todien izvēlējās? Vēl nebija beigušās rūpes par nākotni, par Latviju, par to, vai pietiks ko ēst, kur strādāt, kur iegūt augstāko izglītību latvju tautas bēgļiem. Iedomājos, ka abi aicināja paļauties Dievam, uzticēties Viņa žēlastībai, gādāt par cietējiem, neaizmirst savu piederību Kristum un savai tautai. Viņi uzticējās, ka jauniešu sirdīs sētās sēklas nesīs gara augļus, un tā bija. Gandrīz visur, kur latviešu bēgļi nonāca, vispirms tika dibinātas draudzes, kas pulcējās dievkalpojumsos.

Varētu būt, ka šogad daudzās vietās Pļaujas svētki notiks kā parasti. Ļaudis ir ļoti norūpējušies par vīrusa sekām, kā arī par to, ka jāsargā sava un līdzcilvēka

veselība, atturoties no ierastās dzīves parašām. Arvien noteiktāk tiek pieprasīti dažādo problēmu risinājumi un sabiedrības drošības nodrošināšana. Laikā, kad daudzi kļūst pesimistiski par nākotni, iedomājos, ko mums varētu pateikt tie jaunieši, kas dzīvoja 1945. gadā, tādā nedrošībā un tik haotiskā laikā? Ka bija tik svētīgi draudzes priekšā Dievam solīt “būt uzticīgiem līdz nāvei”, kalpot Kristum un Viņa Baznīcai! Šādi viņos auga sētās ticības sēklas. Tās auga līdzcilvēku lūgšanu pavadītās, tās Dieva Gars pasargāja, audzināja, tajā Dieva patiesība dīga, plauka un nesa ticības, cerības un mīlestības augļus. Un tiešām tā tas bija! To apliecina mūsu Baznīcas vēsture!

Pļaujas svētkos patieksimies Dievam par visiem, kuņi visdažādākos apstākļos – turpināja sēt. Līdzīgi, kā toreiz, kad māc. Osvalds Gulbis un māc. Augusts Kalnājs, kuņi nonāca ASV Ņujorkā un Milvokos un tur kalpoja draudzēs, kuņās arī es kalpoju un ar pateicību manīju viņu abu kalpošanas augļus. Noteikti arī viņi gadu gaitā sprediķoja par šo Kristus līdzību, atgādinot, lai mūsu sirdis taptu par labu zemi, kuņā varētu augt ticības sēklas. Pestītājs caur šo līdzību mudina, lai neļaujam pasaules rūpēm un bēdām mūsu sirdis nocietināt un dzīves kārdinājumiem mūs aizviliņāt prom no Dieva.

Varbūt kāds no lasītājiem todien bija klāt Kemptenē un varētu dalīties? Rakstiet man! pastorlauma@gmail.com. Gribētos dzirdēt jūsu atmiņas, varbūt kā dziedājāt skaistās lūgšanas vārdus:

“Kungs, palīdz brīdī svētā, Kad sirds man kvēl, Lai ticība šē gūtā Ir rota vēl,

Kad dzīve bargos vējos Sāks vērtēt, svērt, Tad ļauj man brīžos tādus Tik Tevi tvert.”

Nav zināms, kas ir šo vārdu autors, bet zinu, ka māc. Osvaldam Gulbim Dievs bija dāvinājis dzejnieka spējas. Viņam tobrīd bija 35 gadi, māc. Kalnājam 37! Abus vēl sagaidīja gan bargi vēji, gan grūti pārbaudījumi. Abi turpināja sēt līdz mūža beigām - katrs savā pilsētā, tomēr vienoti Viņā, kas ir šo sēklu Devējs. Iedomājos, varbūt ka viņu draudzēs ASV bija klāt arī no tiem, kas todien Kemptenē iesvētīti?

Mums ir tik daudz, par ko pateikties šajos Pļaujas svētkos – vai to darām savā mājā, dievnama kopībā vai tiekoties virtuālā pasaulē. Dievs mūs nav atstājis, bet turpinājis gādāt par mums! Arī caur citiem, kam paldies sakām! Viņu darba un gādības dēļ mums netrūkst ēdiena. Strādāsim arī mēs, lai nevienam nebūtu jācieš ne no fiziskā izsalkuma, ne no garīgā. Gadu simteņiem Dievs Vārdu sēklas ‘izšķērdīgi’ sētas, bet to skaits nav samazinājies! Vēl sējējiem ir ko sēt! Un tā ir Kristus žēlastības un Dieva mīlestības dāvana! Sēsim, lūgšim, uzticēsimies, pateiksimies Viņam, kas arvien dod kā sēklas, tā augļus!

Viņš lai svētī, pasargā un iedrošina!

+ Lauma Zušēvica,

Arhibīskape